

lemmelsen, og jeg ser egentlig ikke, at der, naar man vil være billig til alle Sider, gives nogen anden og rigtigere Udvei at gaa end i saadanne Tilfælde at lægge Erstatningen paa Landkommunen, som tiltræder Grundeiernes Andragende om, at Distriktet maa indlemmes under Kjøbstaden. Jeg vil for mit Vedkommende være meget tilbøielig til at tage dette Punkt under nøie Overveelse i Udvalget inden Sagens 3die Behandling og skulde være meget erkjendelig for den Bistand, som den ærede Landsthingsmand vil yde det.

Indenrigsministeren: De Herrer ville erindre, at jeg ved Sagens første Behandling i Anledning af den Tante, som nu har fundet sit Udtryk i Vædringsforslaget under Nr. 1, udtalte, at jeg for Tiden ikke saae, at der i og for sig var Noget i Veien for at gaa ind paa denne Gjenstand; men jeg maa tilstaa, at min Tro paa det Nigtige deri er bleven røkket en hel Del i Dag ved alle de Indvendinger, der ere fremkomne derimod, og jeg maa være enig med den ærede Ordfører i, at de næsten gjøre det umuligt at løbge paa dette Omraade. Forsaavidt som nemlig de Betragtninger, som fra mange ærede Medlemmer ere fremkomne, maatte fastholdes, ser jeg ikke Andet, end at der lægges en saadan Række af Vanskeligheder i Veien for Gjemmemførelsen af et saadant Arrangement, at man kommer til at befinde sig ligeoverfor det Gamle, hvorefter en saadan Foranstaltning kun i det Tilfælde, hvor samtlige Parter ere enige, kan paabydes af Regjeringen. Med Hensyn til det under Nr. 1 foreliggende Forslag er jeg ganske vist ikke fri for nogen Betænkelighed ved Dele af det. Jeg har Intet imod, at Grundeierdomsbesidderne trækkes noget mere frem i Jorgrunden, end det er ved Lovforslaget. Derimod maa jeg sige, at det forekommer mig, at der ikke er den naturlige Grund for et Sogneraad til at fremkomme med denne Fordring, som der kan være for et Byraad. Naar et Byraad gjør det, er det sandsynligvis af den Grund, at Byen trænger til Udvidelse, til Plads, men de Grunde, af hvilke jeg kan tænke mig, at et Sogneraad forlanger det, ere af en ganske anden Beskaffenhed, og skal jeg spørge min Erfaring om, hoad der i det Mindste meget jevnlig kan blive Spørgsmaal om, vil jeg sige, at det vist ved mange Kjøbstæder er Tilfældet, at der op til dem ligger en lille Del af den tilstødende Landkommune, som man fra Landkommunens Side heller end gerne ønsker at være af med, fordi det kun medfører Byrder for den; og med de vedkommende Beboere kan det ikke heller være saa grumme vanskeligt at blive enig, da de ligesaa gjerne ville ind under Kjøbstaden, fordi de i Reglen ikke ville være at anfætte til synderlig Skat hverken det ene eller det andet Sted. Paa den anden Side kan der ganske vist være en vis Bil-

lighed tilstede for ikke at udelukke disse Tilfælde, idet det jo maa siges, at naar disse Beboere virkelig have mest tilfælles med Kjøbstaden, saa er det i sin Orden, at ogsaa Landdistriktet har Afgang til at faae dette Forhold ordnet paa den Maade, der efter de faktiskste Omstændigheder maa siges at være den naturligeste. Men jeg kan ved Siden heraf ikke frigjøre mig for den Tante, som er udtrykt i Vædringsforslaget under Nr. 2, hvilket tilbøielig er blevet til ved en Fordring fra min Side, nemlig den, at hvor naturligt det end kan være, at et saadant Landdistrikt bliver indlemmet, er det i mine Tanker Uret at ville tvinge en Kjøbstadskommune, som slet ikke vil have dette Distrikt, til oven i Kjøbet at betale. Hvorledes en saadan Bestemmelse kunde forsvares, kan jeg slet ikke forstaa. Idet jeg altsaa skal sige, at jeg ikke skal modtætte mig Vædringsforslaget under Nr. 1 — idet jeg bestandig fastholder, at den sidste afgjørende Indflydelse paa Spørgsmaalet er Indenrigsministerens, og at jeg ikke kan tænke mig, at en Indenrigsminister skulde kunne bevæges til at fastslaa en saadan Ordning, som maatte siges at indeholde en høj Grad af Ubillighed enten mod enkelte Folk eller mod den ene af de paagældende Kommuner — saa fastholder jeg aldeles bestemt som Betingelse for at gaa ind paa den Udvidelse, som dette Vædringsforslag indeholder, at Vædringsforslaget under Nr. 2 ogsaa vedtages, eller at man i alt Fald paa anden Maade søger at realisere den Tante, som har faaet sit Udtryk i dette Forslag, den nemlig, at man ikke skal tvinge de Kommuner, som ikke ville vide af at modtage disse Landdistrikter til at modtage dem og saa oven i Kjøbet betale derfor. Dette gjør jeg saa meget mere, som det sandsynligvis vil blive Tilfældet, at Kommunen vil faae betydeligt forøgede Byrder af det indlemmede Distrikt, maasse meget større Byrder end dem, som man i det Dieblis, Afregningen finder Sted, overhovedet kan være i Stand til at tage i Beregning. Det forekommer mig, at den ærede 2den Landsthingsmand for 9de Kreds (Gstrup) har udtalt sig meget stærkere om dette Forhold, end det efter sin hele Natur kan siges at berettigede til; thi her synes mig egentlig ikke at være Spørgsmaal om at expropriere; her er ganske vist Spørgsmaal om at give en Eiendom en noget anden Stilling end den, den har havt tidligere, men jeg tror at kunne paavise, at det er en Fordrinding i en Eiendoms Stilling og Forhold, som paa ikke saa ganske saa Maader kan blive paatvungen en Eiermand. Og jeg tilstaaar, at jeg slet ikke ser, hvorledes det overhovedet skulde kunne undgaas. Det maa overhovedet fastholdes, at naar man anser det for at være i det Offentliges Interesse, at saadanne Foranstaltninger iværksættes, kan det ikke undgaas, at man maasse ved enkelte Leiligheder kan komme til at gaa en enkelt Mand temmelig nær; men foruden den Betryggelse, jeg forud-